

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **ZO VOS fakulta biomedicínského inženýrství ČVUT v Praze**
(FBMI ČVUT v Praze), IČO 04463471
sídlem náměstí Sítňá 3105, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

za účasti: **České vysoké učení technické v Praze**
sídlem Jugoslávských partyzánů 1580/3, 160 00 Praha 6
zastoupeno advokátem JUDr. Karlem Zuskou
sídlem Radlická 3185/1c, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9/19/51937,

takto:

- I. Rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9/19/51937, a rozhodnutí děkana Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 28. 1. 2019, č. j. 62/19/17911/Trous, se ruší.
- II. České vysoké učení technické v Praze, se sídlem Jugoslávských partyzánů 3, Praha, je povinno ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni informace o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze za období od 1. ledna 2015 do 31. prosince 2015.
- III. České vysoké učení technické v Praze je povinno zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 3 000 Kč.
- IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 19. 6. 2019 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž rektor Českého vysokého učení technického v Praze (dále jen „původní žalovaný“) zamítl její odvolání proti rozhodnutí děkana Fakulty biomedicínského inženýrství Českého vysokého učení technického v Praze (dále jen „FBMI“ a „ČVUT“) ze dne 28. 1. 2019, č. j. 62/19/17911/Trous (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím FBMI ČVUT jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) odmítl žádost žalobkyně ze dne 11. 3. 2016 o poskytnutí informace v rozsahu, ve kterém žalobkyně požadovala informace o výši celkových vyplacených mzdových prostředků děkanovi a tajemníkovi FBMI ČVUT v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015. Současně se žalobkyně domáhá, aby soud povinnému subjektu nařídil, aby požadované informace žalobkyni poskytl.
2. Žalobkyně úvodem připomíná, že Krajský soud v Praze již ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016-95 (dále jen „předchozí rozsudek“), jímž zrušil rozhodnutí původního žalovaného ze dne 17. 6. 2016, č. j. 595/16/17911/Trous (dále jen „předchozí rozhodnutí rektora“), jakož i jemu předcházející rozhodnutí děkana ze dne 6. 5. 2016, č. j. 312/16/17911/Trous (dále jen „předchozí rozhodnutí děkana“), a věc vrátil původnímu žalovanému v rozsahu, v němž žalobkyně žádala informace o výši celkových vyplacených mzdových prostředků děkanovi a tajemníkovi FBMI ČVUT v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015 (výrok I). Ve zbývajícím rozsahu požadovaných informací soud povinnému subjektu uložil, aby je žalobkyni poskytl (výrok II). V dalším řízení původní žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
3. Žalobkyně, která má postavení základní organizace Vysokoškolského odborového svazu (dále jen „VOS“) a podle jeho stanov (čl. 2.6 a 10.1) disponuje plnou právní osobností a svéprávností jakožto odborová organizace, namítá, že napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí zákonných lhůt. Důvody odmítnutí žádosti o informace jsou přitom jen zástupné, původní žalovaný jimi zakrývá nechuť požadované informace poskytnout. Tím však zneužívá právní úpravu – neboť nesprávně interpretuje a aplikuje zákon o svobodném přístupu k informacím – i relevantní judikaturu. Napadené rozhodnutí tak žalobkyně považuje za nezákonné, a to konkrétně proto, že původní žalovaný: i) vycházel z vyjádření „dotčených osob“, čímž se dopustil nesprávného hodnocení skutkového stavu věci, ii) zpochybňoval působení žalobkyně jako odborové organizace u ČVUT, a dovedl iii) absenci prvku ochrany veřejného zájmu a iv) kolizi s právní úpravou ochrany osobních údajů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 27. 4. 2016, č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES [(obecné nařízení o ochraně osobních údajů), dále jen „GDPR“]. Podrobněji soud argumentaci žalobkyně rozvede až při vypořádání jednotlivých okruhů žalobních námitek.
4. Původní žalovaný (posléze v pozici osoby zúčastněné na řízení) ve vyjádření k žalobě uvedl, že překročení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí není vadou mající vliv na zákonnost, nadto prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v zachované lhůtě. Dále

konstatoval, že žalobkyně svá žalobní tvrzení opírá pouze o nepodloženou domněnku, že není ochotný požadované informace poskytnout – toto subjektivní hodnocení je však irrelevantní. Původní žalovaný trvá na tom, že žádost žalobkyně je zjevně zneužitím práva, které nemůže požívat právní ochrany. Rozdíly v odměňování v akademické sféře jsou dány charakterem tohoto prostředí a musí zásadně zůstat na bázi důvěrnosti. Faktické vystupování žalobkyně pro posouzení role „společenského hlídacího psa“ je zcela klíčové, naopak z kolektivního vyjednávání závěr o uznání legitimacy žalobkyně učinit nelze. Požadované informace nejsou nutné pro diskuzi ve věci veřejného zájmu a nadto z prostých údajů o odměňování by nebylo možné učinit závěr o tom, zda dochází k hospodárnému nakládání s veřejnými prostředky. Žalobkyně mohla informace získat v rámci sociálního dialogu, pokud by jej vedla, je však nepřijatelné, aby zneužitím zákona o svobodném přístupu k informacím vylákávala důvěrné informace, na jejichž zveřejnění veřejný zájem není. Konečně poskytnutí požadovaných informací by bylo v rozporu s čl. 6 odst. 4 GDPR a jednalo by se o nepřiměřený zásah do soukromí zaměstnanců. Původní žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

5. V replice a duplice žalobkyně a původní žalovaný víceméně opakovali to, co již zaznělo v jejich předchozích podáních.
6. Žalovaný k žalobě uvedl toliko, že nad rámec vyjádření původního žalovaného není ničeho, co by ve věci doplnil. Poukázal na to, že původní žalovaný nezanikl ani neztratil svůj poměr k projednávané věci, neboť nadále zůstává v postavení povinného subjektu a v soudním řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení, přičemž výhradně on by mohl postupovat podle § 62 s. ř. s. Podle žalovaného jsou tak dány okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by měl vzít soud v úvahu při rozhodování o náhradě nákladů řízení.

Podstatný obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 3. 2016 podala žalobkyně žádost o poskytnutí následujících informací:
 - 1) o výši vyplacených finančních prostředků na osobní příplatky a odměny zaměstnancům FBMI ČVUT zařazených do katedry přírodovědných oborů a stejnou informaci pro zaměstnance zařazené do katedry biomedicínské techniky za období od 1. 1. 2016 do 31. 1. 2016;
 - 2) o výši celkových mzdových prostředků vyplacených děkanovi a tajemníkovi FBMI ČVUT za období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015.

Žalobkyně žádost odůvodnila tím, že na základě informací, jimiž disponuje od svých členů, má pochybnosti o hospodárném vynakládání mzdových prostředků.

8. Dne 6. 5. 2016 bylo vydáno předchozí rozhodnutí děkana, jímž byla žádost odmítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které původní žalovaný předchozím rozhodnutím rektora ze dne 17. 6. 2016 zamítl. O podané žalobě proti tomuto rozhodnutí posléze rozhodl zdejší soud předchozím rozsudkem tak, že obě předchozí rozhodnutí zrušil, a to dílem pro nezákonnost, dílem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Současně soud povinnému subjektu uložil, aby žalobkyni poskytl požadované informace v rozsahu pod bodem 1 žádosti. Ve zbývajícím rozsahu požadovaných informací, tj. pod bodem 2 žádosti, soud věc toliko vrátil původnímu žalovanému k dalšímu řízení, neboť v této části neshledal podmínky pro postup podle § 16 odst. 4 (nyní odst. 5) zákona o svobodném přístupu k informacím. Původního žalovaného zavázal povinností provést čtyř

krokový test proporcionality vymezený Ústavním soudem, v němž je třeba zohlednit jak všechny relevantní skutečnosti týkající se osoby žadatelky a její činnosti, tak intenzitu zájmu na poskytnutí informací a význam osob, jichž se požadované osobní údaje týkají (tedy děkana a tajemníka fakulty). Předchozí rozsudek nabyt právní moci dne 2. 1. 2019; původní žalovaný proti němu podal kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 5 As 12/2019 do dne vydání tohoto rozsudku nerozhodl.

9. Vyrozměněním ze dne 17. 1. 2019, jež bylo žalobkyni doručeno až dne 27. 1. 2019, byla žalobkyně informována o prodloužení lhůty pro poskytnutí informace o 10 dní z důvodu podle § 14 odst. 7 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.
10. Dne 28. 1. 2019 vydal děkan prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně o informace v rozsahu pod bodem 2 (znovu) odmítl. Učinil tak s odůvodněním, že po provedení „platového testu“ dospěl k závěru, že nebyly splněny veškeré podmínky pro poskytnutí informací o platech a odměnách konkrétních osob. Konstatoval, že ačkoli požadované informace existují a jsou dostupné, žalobkyně jejich získáním nesleduje žádný veřejný zájem – jinými slovy žalobkyni nelze považovat za „společenského hlídačského psa“ a účelem vyžádání informací nebylo přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu. Poskytnutí informací by tak bylo nepřiměřeným zásahem do soukromí konkrétních zaměstnanců v rozporu s čl. 6 odst. 4 GDPR. Nadto děkan dospěl k závěru, že zde existuje i další důvod pro odmítnutí žádosti – podanou žádost totiž vyhodnotil jako akt zneužití práva. Proti prvostupňovému rozhodnutí, jež bylo žalobkyni doručeno již v den jeho vydání (28. 1. 2019), podala žalobkyně dne 10. 2. 2019 odvolání.
11. V odvolání žalobkyně namítala, že povinný subjekt toliko (solistikovaně) opakuje argumentaci, která již zazněla v předchozím správním i soudním řízení. Tím však nerespektuje právní názor vyjádřený soudem v předchozím rozsudku. Žalobkyně zdůraznila, že je odborovou organizací a není na místě, aby její existenci, povahu či činnost povinný subjekt hodnotil způsobem, jak to učinil – žalobkyně má ze zákona právo působit u ČVUT jako zaměstnavatele, s nímž dokonce uzavřela kolektivní smlouvu. Závěr o nesplnění podmínky veřejného zájmu nebyl řádně odůvodněn – zejména není patrné, proč by specifika odměňování v akademické sféře měla svědčit o nedostatku veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací. Požadavek na tvrzení odůvodňující účel žádosti uvedený v metodickém doporučení vydaném až po podání žádosti logicky nemohl být splněn. Žalobkyně měla informace o nevhodném vynakládání veřejných prostředků na FBMI ČVUT, nicméně žádostí nechtěla nikoho poškodit. Důvod neposkytnutí informací týkající se GDPR je irelevantní a chybný. Žalobkyně se nedopustila zneužití práva, naopak využila zákonné možnosti poté, co neuspěla se sociálním dialogem.
12. Původní žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí shromáždil mj. následující podklady od těchto (dotčených) osob: vyjádření Ing. P., tajemníka FBMI ČVUT, ze dne 7. 3. 2019 a vyjádření prof. R., děkana FBMI ČVUT, ze dne 8. 3. 2019. Výzvou ze dne 18. 3. 2019, jež byla žalobkyni doručena až dne 7. 4. 2019, původní žalovaný žalobkyni poučil o možnosti vyjádřit se ke shromážděným podkladům nejpozději do 29. 3. 2019.
13. Dne 10. 4. 2019 vydal původní žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval ve shodě s povinným subjektem, že žádost žalobkyně představuje akt zneužití práva, což vyplynulo jak ze skutečností známých povinnému subjektu z jeho činnosti (z chování doc. K. či z toho, že žalobkyně před podáním žádosti nevedla s FBMI ČVUT sociální dialog), tak z provedených důkazů

(např. z korespondence zájemců o členství v odborové organizaci, z korespondence s doc. K. či z vyjádření dotčených osob prof. . a Ing. P.). V rozporu s provedeným dokazováním je tak tvrzení žalobkyně, že jejím cílem nebylo poškodit konkrétní osoby – jak totiž vyplývá z vyjádření dotčených osob, prof. R. ani Ing. P. s poskytnutím požadovaných informací nesouhlasili a považovali by to za nepřiměřený zásah do jejich soukromí. Požadované informace však nebylo možné poskytnout ani na základě výsledku testu proporcionality – původní žalovaný se shodl s povinným subjektem co do všech jeho závěrů. Ohledně hodnocení žalobkyně uvedl, že povinný subjekt nevzal v úvahu jen účelovost jejího vzniku, nýbrž i skutečnost, že žalobkyně u (FBMI) ČVUT fakticky nepůsobila, a že nadto ani nedoložila, že má dostatečný počet členů. To je přitom stěžejní, jelikož v důsledku toho žalobkyně nemohla plnit roli „společenského hlídačského psa“ se zaměřením na pracovněprávní oblast; na tom nic nemění fakt, že mezi stranami došlo k uzavření kolektivní smlouvy. Původní žalovaný souhlasil s povinným subjektem i v otázce posouzení veřejného zájmu. Ztotožnil se s ním v tom, že účelem žádosti je pouze šikana a osobní msta doc. K. a že se požadované informace samy o sobě žádného veřejného zájmu netýkají. Veřejný zájem tak nepřevažuje nad ochranou soukromí dotčených osob. Nadto v akademickém prostředí jsou údaje o odměňování citlivým a konkurenčně významným artiklem, principy financování se zde blíží sektoru soukromému – zveřejňování těchto informací proto není žádoucí. Financování (FBMI) ČVUT podléhá veřejné kontrole ze strany poskytovatelů podpory či auditních orgánů, kontrolní mechanismy existují i uvnitř vysoké školy. Žalobkyně ani nepodložila konkrétními indiciemi, že by docházelo k nehospodárnému nakládání s veřejnými prostředky (novinové články se vztahují k jiné fakultě), jde toliko o její domněnky a spekulace. Hrozí přitom, že by žalobkyně získané informace zkreslila publikací v médiích. Konečně původní žalovaný přisvědčil povinnému subjektu i v tom, že je třeba aplikovat principy definované v GDPR. Původní žalovaný uzavřel, že se žalobkyně mylí, tvrdí-li, že jí dal soud v předchozím rozsudku ve všem za pravdu; povinný subjekt žádost o informace v souladu s právními názory soudu řádně posoudil. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 2. 5. 2019.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i (původní) žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Úvodem pokládá soud za vhodné vyložit (ač tyto skutečnosti nebyly v řízení spornými), že *povinným subjektem* ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím byla v projednávaném případě ČVUT coby veřejná vysoká škola, neboť pouze ta má právní subjektivitu a pouze jí jako celku zákon o svobodném přístupu k informacím svěřuje povinnost vyřizovat žádosti o informace. Odvolacím orgánem ve věcech poskytování informací vztahujících se k samosprávné působnosti veřejných vysokých škol pak byl podle § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím (ve znění účinném do 23. 4. 2019) *rektor jako ten, kdo stál v čele povinného subjektu* [k tomu viz § 10 odst. 1 zákona č.

111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015-39]. Napadené rozhodnutí ze dne 10. 4. 2019 tedy vydal v souladu s tehdejší právní úpravou i judikaturou rektor ČVUT a žalobkyně jej v žalobě správně označila jako (původního) žalovaného.

16. S účinností od 24. 4. 2019 (nicméně dřívější úpravu bylo možno použít vzhledem k přechodnému ustanovení v čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. až do 1. 1. 2020) však došlo ke změně § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, který nově zní tak, že nelze-li nadřízený orgán určit podle § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti *Úřad pro ochranu osobních údajů*.
17. Právě v projednávané věci tak s účinností od 1. 1. 2020 přešla ze zákona působnost rozhodovat v odvolacím řízení ve věcech poskytování informací vztahujících se k samosprávné působnosti veřejných vysokých škol na Úřad pro ochranu osobních údajů, jelikož nadřízený orgán povinného subjektu nelze určit podle žádného z kritérií uvedených v § 178 správního řádu.
18. Na tento specifický případ procesního nástupnictví přitom pamatuje § 69 s. ř. s. vztahující se k soudnímu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Zde se stanoví, že je (ze zákona) žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo *na který jeho působnost přešla*. V důsledku citované změny zákona o svobodném přístupu k informacím v průběhu tohoto řízení je tak soud povinen počínaje 1. 1. 2020 jednat jako se žalovaným s Úřadem pro ochranu osobních údajů. Neučinil-li by tak, zatížil by řízení vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (k tomu viz podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020-42).
19. V pozici osoby zúčastněné na řízení pak může vystupovat ČVUT jakožto svébytná veřejnoprávní korporace odlišná od státu, jež rozhodovala o vlastních veřejných subjektivních právech ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a má proto právo účastnit se řízení před soudem, v němž může být rozhodnutím soudu dotčeno její základní právo na informační sebezprávnost (jak v obdobné situaci dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020-40). Vzhledem k tomu, že ČVUT se přihlásila jako osoba zúčastněná na řízení, soud s ní nadále jednal, ale v tomto novém procesním postavení.
20. Původní žalovaný navrhl řízení přerušit do doby, než Nejvyšší správní soud v řízení sp. zn. 5 As 12/2019 rozhodne o jeho kasační stížnosti proti předchozímu rozsudku. Soud nicméně uvážil, že jeho rozhodnutí není přímo závislé na vyřízení otázky Nejvyšším správním soudem. Proto na skončení řízení o kasační stížnosti nevyčkal a rozhodl o žalobě bez dalšího, jakmile se věc dostala na pořad.

Nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí

21. Žalobkyně na prvním místě namítá, že napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po uplynutí zákonných lhůt. Předchozí rozsudek nabyl právní moci dne 2. 1. 2019, děkan však rozhodl až dne 28. 1. 2019. Také napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 10. 4. 2019 a k rukám žalobkyně bylo doručeno až dne 2. 5. 2019, přestože odvolání žalobkyně bylo děkanovi doručeno již dne 12. 2. 2019.

22. Původní žalovaný ve vyjádření k žalobě k naplnění zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí uvedl, že překročení lhůt není vadou mající vliv na jejich zákonnost. Nadto prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v zachované lhůtě, jelikož lhůta byla prodloužena o 10 dní podle § 14 odst. 7 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno až po doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí a po uplynutí lhůty k seznámení se s nimi a k podání vyjádření – že této možnosti žalobkyně nevyužila, nemůže jít k jeho tíži.
23. Soud souhlasí se žalobkyní, že lhůta pro poskytnutí informace, resp. vydání rozhodnutí o jejím odmítnutí, stanovená v § 14 odst. 5 písm. d) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím byla při vydání napadeného rozhodnutí překročena. Ačkoli z obsahu správního spisu není možné zjistit, který konkrétní den bylo odvolání žalobkyně povinným subjektem předloženo původnímu žalovanému, je zřejmé, že odvolání bylo podáno k poštovní přepravě dne 10. 2. 2019, dne 12. 2. 2019 bylo povinnému subjektu doručeno a že již dne 18. 3. 2019 jím původní žalovaný (bez pochybností) disponoval – předmětného dne totiž byla datována výzva žalobkyni, aby se vyjádřila ke shromážděným podkladům nejpozději do 29. 3. 2019. Ustanovení § 16 odst. 3 ve větě první a třetí zákona o svobodném přístupu k informacím přitom stanoví, že nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem, a že tuto lhůtu nelze prodloužit. Navzdory tomu bylo napadené rozhodnutí vydáno až dne 10. 4. 2019. Na tom ničeho nemění, že se původní žalovaný domníval, že tak činí ve prospěch žalobkyně, neboť ji poučil o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a za tím účelem jí poskytl nadstandardně dlouhou lhůtu.
24. Přes uvedené však soud přisvědčuje původnímu žalovanému v tom, že samotné překročení lhůty pro vydání správního rozhodnutí je vadou řízení, která nemá vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, takže napadené rozhodnutí jen proto nelze zrušit. Nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí totiž samo o sobě nemůže nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž původní žalovaný dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. S ohledem na to se soud blíže nezabýval otázkou, zda v případě prvostupňového rozhodnutí byla lhůta pro jeho vydání účinně prodloužena a zda byla splněna odesláním rozhodnutí v poslední den takto prodloužené lhůty, jelikož to pro výsledek řízení není podstatné. První žalobní bod je proto nedůvodný.

Ochrana osobních údajů podle GDPR

25. Byť žalobkyně až závěrem žaloby namítla, že je napadené rozhodnutí nezákonné i proto, že původní žalovaný dovedl střet poskytnutí požadovaných informací s ochranou osobních údajů podle GDPR, soud považuje za potřebné tuto námitku vypořádat jako první. Žalobkyně v žalobě vyzdvihla, že ochrana osobních údajů je upravena v ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, které představuje zvláštní právní úpravu zcela kompatibilní s obecnou úpravou zakotvenou v GDPR. Ačkoli původní žalovaný nevyvrátil, že je třeba aplikovat zvláštní úpravu před obecnou, (přesto) uzavřel, že by poskytnutí požadovaných informací bylo v kolizi s ochranou osobních údajů podle GDPR.
26. Původní žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyní sledovaný účel není slučitelný s původním účelem, pro který byly informace shromážděny – tj. pro vedení mzdové agendy, přičemž zaměstnanci nedali souhlas s jejich zpracováním i pro účely jiné. Jejich

další zpracování přitom není nezbytné pro dosažení žádného z cílů podle čl. 23 odst. 1 GDPR a bylo by neslučitelné s jejich původním účelem. Poskytnutí požadovaných informací by tak bylo v rozporu s čl. 6 odst. 4 GDPR a jednalo by se o nepřiměřený zásah do soukromí zaměstnanců.

27. Soud ověřil, že argumentace původního žalovaného v jeho vyjádření toliko kopíruje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (srov. jeho bod 14). Pod bodem 19 napadeného rozhodnutí pak původní žalovaný zdůraznil, že při kolizi práva na informace s právem na ochranu soukromí musí podléhat poskytování informací, které jsou osobními údaji, principům zakotveným v GDPR.
28. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
29. Právo na ochranu osobních údajů je zakotveno v čl. 10 odst. 3 Listiny, podle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. S účinností do 23. 4. 2019 byla problematika ochrany osobních údajů upravena zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ale s účinností ode dne následujícího je již upravena zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Tento zákon provádí unijní úpravu zpracování osobních údajů obsaženou v GDPR, tj. nařízení, které je v členských státech Evropské unie přímo použitelné s účinností ode dne 25. 5. 2018.
30. Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle názoru žalobkyně je tak třeba (a postačí) aplikovat zvláštní ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého se základní osobní údaje o osobě, které byly poskytnuty veřejné prostředky, poskytnou (pouze) v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.
31. Soud konstatuje, že právě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím představuje zákonnou výjimku z práva na ochranu soukromí a osobních údajů, jelikož informace, které by jinak požívaly ochrany, je povinný subjekt povinen poskytnout, vztahují-li se k osobě, které poskytl veřejné prostředky; co se rozumí základními osobními údaji, tento zákon stanoví výslovně, přičemž pojem veřejné prostředky je nezbytné vykládat v souladu se zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
32. Tato výjimka přitom (po zásahu provedeném nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16) respektuje unijní úpravu a není s ní v rozporu, jelikož povinnost poskytnout takové údaje na základě právní úpravy obsažené v zákoně o svobodném přístupu k informacím koresponduje s požadavkem na zákonnost takového zpracování osobních údajů [čl. 5 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 6 odst. 1 písm. c) a odst. 2 GDPR]. Ve smyslu čl. 23 odst. 1 písm. i) GDPR a za přihlédnutí k čl. 86 GDPR (umožňujícimu poskytovat informace týkající se výkonu veřejné moci) se jedná o případ, kdy je zpracování informace (její poskytnutí žadateli o informace) potřebné k zajištění ochrany práva žadatele na svobodný přístup k informacím plynoucí z čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy, samozřejmě za podmínky, že je proveden test proporcionality mezi právem na

informace a právem na ochranu soukromí, do něž spadá ochrana osobních údajů.

33. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobkyně požádala o poskytnutí informací, které jsou svou povahou osobními údaji. Je nicméně třeba si uvědomit, že žalobkyně ve své žádosti nepožadovala sdělení informací přímo o konkrétních fyzických osobách, nýbrž mzdových informací týkajících se konkrétních funkcí vykonávaných v rámci FBMI ČVUT. Není proto ani žádný důvod, aby povinný subjekt v případě poskytnutí informací uváděl veškeré údaje těchto osob ve smyslu § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je sice pravdou, že z veřejně dostupných údajů nepochybně bude možné dohledat, kdo konkrétně vykonával v období, jež se týká žádost, příslušnou funkci, a tyto údaje případně spojit, ovšem jmenovitého výčtu se žalobkyně nedomáhala, což mírně snižuje intenzitu zásahu do práva na soukromí, jelikož ten by mohl být vyvolán teprve následnou činností žalobkyně.
34. Poskytnutí takových informací GDPR nezakazuje (nejde o zvláštní kategorie údajů podle jeho čl. 9), naopak jej v přiměřeném rozsahu připouští. Vzájemný konflikt práva na ochranu soukromí a osobních údajů (dotčených osob) s právem na informace (žalobkyně) je tak nutno v každém individuálním případě řešit pomocí testu proporcionality – k tomu srov. exkurz do této problematiky včetně vývoje judikatury podaný soudem již v předchozím rozsudku pod body 20 až 22. Nadto zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29, který se věnoval konkrétnějším úvahovým východiskům, z nichž je třeba při provádění Ústavním soudem modifikovaného testu proporcionality vycházet. Tento test proporcionality přitom zajišťuje, že zpracování mzdových údajů v podobě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím bude souladné též s požadavky unijního práva. Ve spojení se závěry popsány dále proto shledal soud tento žalobní bod důvodným.

Vyjádření dotčených osob a zneužití práva

35. Žalobkyně dále brojí proti závěru, že je její žádost o informace projevem zneužití práva, což původní žalovaný dovodil (mj.) z vyjádření „dotčených osob“. Žalobkyně v té souvislosti namítá, že není zřejmé, jaké měly tyto osoby v řízení postavení, jakým způsobem byla původnímu žalovanému jejich vyjádření poskytnuta, zda jejich názory původní žalovaný zastává rovněž nebo jak jinak jejich vyjádření hodnotil. Není tak zřejmé, jaký skutkový stav původní žalovaný z těchto vyjádření zjistil, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Tato vyjádření „dotčených osob“ nemohou být podle žalobkyně relevantním důvodem pro odmítnutí žádosti. Vycházel-li z nich původní žalovaný, dopustil se nesprávného hodnocení skutkového i právního stavu věci, čímž zatížil napadené rozhodnutí nezákonností. Žalobkyně proto vybraná tvrzení „dotčených osob“ vyvrací se zdůrazněním, že diferenciací mzdy má odpovídat rozdílům v kvalifikaci a kvalitě práce či odpovědnosti – je-li tedy někdo excelentním zaměstnancem, nemůže ho zveřejnění jeho mzdy poškodit (k tomu žalobkyně citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62).
36. Dále žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že jako odborová organizace fakticky nepůsobí u ČVUT jakožto zaměstnavatele, a tím neplní funkci „společenského hlídačského psa“. Žalobkyně poukázala na to, že na členství v odborové organizaci není právní nárok a že otázka přijímání i odmítání členů s projednávanou věcí nikterak nesouvisí – přesto z nepřijetí několika konkrétních uchazečů původní žalovaný vyvozoval závěry. Nepatřičně hodnotil působení žalobkyně u ČVUT i tím, že se zcela absurdně vypořádal s její

námítkou, že mezi nimi došlo k uzavření kolektivní smlouvy – nesplňovala-li by totiž žalobkyně podmínky, za nichž jako odborová organizace může u zaměstnavatele působit, nemohla by s ČVUT uzavřít kolektivní smlouvu. V tomto ohledu pokládá žalobkyně argumentaci původního žalovaného za nelogickou a účelovou.

37. Původní žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom, že žádost žalobkyně je zjevně zneužitím práva, které nemůže požívat právní ochrany (k tomu odkázal nejen na předchozí rozsudek, nýbrž též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, jakož i na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Důkazy k tomuto závěru původní žalovaný popsal v bodech 12 a 13 napadeného rozhodnutí, mezi které patří i písemná vyjádření prof. R. a Ing. P. – tato vyjádření dotčených osob jsou součástí správního spisu a žalobkyně měla možnost se k těmto podkladům před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit. Původní žalovaný zdůraznil, že jako důkaz je možné použít v podstatě cokoli, proto i z těchto vyjádření, jimiž však nebyl vázán, podpůrně vyšel (zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014-50). Je vysoce relevantní, že žalobkyně u ČVUT nikdy reálně nepůsobila a nepůsobí, natož aby plnila účel odborového sdružování. Účelem žádosti je tak pouze dosažení nelegitimních cílů (získání osobních neoprávněných výhod) doc. K. (v době trvání jeho pracovního poměru), člena žalobkyně – ostatně původní žalovaný je přesvědčen, že žalobkyně je účelovým nástrojem prosazování jeho individuálních zájmů. Skutečným smyslem žádosti tak bylo šikanovat zaměstnance FBMI ČVUT, rozeštvat kolektiv a vyprovokovat zášť v akademickém prostředí.
38. Původní žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pro posouzení její role „společenského hlídačského psa“ je klíčové právě faktické vystupování a chování žalobkyně. Je tak stěžejní, že žalobkyně u ČVUT jako odborová organizace reálně nepůsobí a že tuto roli neplní – činnost žalobkyně není aktivní a zvenčí rozpoznatelná, nenaplňuje účel odborového sdružování a lze usuzovat, že žalobkyně nesplňuje ani podmínku minimálního počtu členů. I z toho lze dovodit, že faktickým žadatelem o informace je doc. K. Žalobkyně není schopna doložit naplnění podmínek pro její vznik a existenci, nepodpořil ji ani VOS. Z kolektivního vyjednávání přitom nelze učinit závěr o uznání legitimacy žalobkyně.
39. V napadeném rozhodnutí původní žalovaný ve shodě s povinným subjektem uvedl (viz bod 12 jeho odůvodnění), že žádost žalobkyně představuje akt zneužití práva. Tento závěr původní žalovaný zaujal jednak na základě skutečností povinnému subjektu (jemu) známých z jeho vlastní činnosti, jednak na základě provedených důkazů. Pokračoval, že: „[p]odpůrně lze odkázat také na vyjádření **dotčených osob, tj. vyjádření prof. MUDr. J. R., Ph.D., MBA a vyjádření Ing. J. P., CSc.,**“ [zvýraznění doplněno soudem], jejichž obsah velice podrobně shrnul. Vyzdvihl přitom, že z obou těchto vyjádření vyplývá, že dotčení nesouhlasí s poskytnutím jejich osobních údajů, jelikož by to pokládali za nepřiměřený zásah do soukromí, a že se oba shodli též v tom, že jde o šikanu či mstu ze strany doc. K., který by získané informace mohl účelově zneužít. Soud ověřil, že jak vyjádření prof. R. ze dne 8. 3. 2019, tak vyjádření Ing. P. ze dne 7. 3. 2019 je součástí správního spisu. Vyjádření původního žalovaného stran zneužití práva pak kopíruje podstatu argumentace obsažené pod bodem 16 napadeného rozhodnutí.
40. Na tomto základě soud konstatuje, že nesdílí pochybnosti žalobkyně o tom, kdo byly ony dotčené osoby a jaké měly ve správním řízení postavení. Je totiž naopak evidentní, že se jednalo o prof. R. a Ing. P., kteří v dotazovaném období vykonávali funkci děkana a tajemníka FBMI ČVUT – ostatně toho si žalobkyně nutně musela být vědoma, domáhala-li

se informace právě jim vyplacených celkových mzdových prostředků v roce 2015. Stejně tak je zřejmé, že tyto osoby nebyly slyšeny jako svědci, nýbrž se ve věci vyjádřily písemně, a že tato písemná vyjádření jsou obsažena ve správním spisu. Původní žalovaný obě vyjádření v napadeném rozhodnutí (viz jeho bod 12) detailně zrekapituloval, přičemž soud považuje za nepochybné, že z nich vycházel, což ostatně také sám původní žalovaný deklaroval. Rovněž nezastíral, že se (nadto) s názory prof. R. a Ing. P. ztotožnil (viz nejen následující bod 13 napadeného rozhodnutí, nýbrž odůvodnění jako celek). V tomto směru tak napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, ba přesně naopak.

41. Pokud snad původní žalovaný výslovně neuvedl, že s těmito osobami jednal v intencích odst. 108 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, jako s dotčenými osobami, jimž je třeba dát ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu prostor se k poskytnutí informací vyjádřit, nemůže to zákonnost napadeného rozhodnutí ovlivnit, jelikož původní žalovaný nebyl povinen se vyjadřovat ke každému dílčímu detailu jeho procesního postupu. Klíčové je, zda jeho argumentace v hlavních rysech vysvětluje, proč bylo poskytnutí informace odmítnuto a proč byl v testu proporcionality upřednostněn zájem dotčených osob na ochraně osobních údajů, a to bylo podle názoru soudu bezpečně naplněno. Zbytek už je otázkou posouzení správnosti a zákonnosti závěrů původního žalovaného.
42. Žalobkyně přitom pro případ, že původní žalovaný z vyjádření dotčených osob vycházel, namítala, že se tím dopustil nesprávného hodnocení skutkového stavu věci, jelikož předmětná vyjádření nemohla být relevantním důvodem pro odmítnutí její žádosti. V této souvislosti ovšem soud podotýká, že původní žalovaný zjevně dospěl k závěru o zneužití práva nejen na základě zjištění z těchto podkladů. Žalobkyně pomíjí, že původní žalovaný předně uvedl, že je mu (zejména) známo, že doc. K. vystupuje vůči FBMI arogantně, že podává nesmyslné šikanózní žádosti s cílem poškodit kolegy či že dezinterpretuje fakta v médiích, a že dále konkretizoval, ze kterých dalších listin, jež tvoří obsah správního spisu, vycházel (viz jejich seznam pod bodem 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí: soud zde poznamenává, že se jedná především o e-maily zájemců o členství v odborové organizaci a reakce na ně, e-maily doc. K. ohledně žádosti o informace o příjmech či o doložení odvodu na zdravotní pojištění, e-mail doc. Dohnala ohledně předžalobní výzvy, čestné prohlášení prof. D. či článek publikovaný v Lidových novinách dne 17. 2. 2019). Z dílčích argumentů žalobkyně lze nicméně dovodit, že v souhrnu brojí proti závěru, že je její žádost o informace projevem zneužití práva, jako takového.
43. Pokud tedy jde o otázku zneužití práva ze strany žalobkyně, soud uvádí, že již v předchozím rozsudku konstatoval, že pokládá napjaté vztahy členů žalobkyně s povinným subjektem za bezvýznamné a že hodnocení osoby žalobkyně je na místě (až) při provádění testu proporcionality (viz body 26 a 28 jeho odůvodnění). K tomu soud nyní, když původní žalovaný své úvahy již vetknul do odůvodnění napadeného rozhodnutí a související podklady založil do správního spisu, dodává, že na jeho závěrech nemůže nic změnit ani tvrzená a dílčím způsobem prokazovaná skutečnost, že žalobkyně není oprávněna působit u ČVUT jako odborová organizace. Jakkoliv původním žalovaným zmiňovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 12. 2. 2020, č. j. 6 Ads 207/2019-31) potvrzuje, že žalobkyně je povinna na žádost zaměstnavatele doložit splnění podmínek pro to, aby se mohla účastnit kolektivního vyjednávání, ani případný podložený závěr, že žalobkyně u ČVUT, resp. FBMI reálně nepůsobí, nemůže být překážkou, aby taková externí osoba byla oprávněným žadatelem o poskytnutí

informací. Ostatně v praxi je pravidlem, že žadatelé o informace nejsou nijak blíže angažováni v činnosti povinných subjektů – právě proto musí opírat svou žádost o zákon o svobodném přístupu k informacím, jelikož nemají jiný způsob, jak se požadovaných informací dopídit. Na druhou stranu ovšem ani opačná situace, kdy má žadatel možnost se s informací seznámit i jinou cestou, třeba i úplněji, nepředstavuje důvod pro odmítnutí podané žádosti (srov. např. shrnutí judikatury týkající se účastníků správních řízení v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21).

44. Bez dalšího nemůže být relevantní například ani to, že je podle původního žalovaného pochybné, zda vůbec žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro existenci odborové organizace (konkrétně se jí jeví, že má jen dva členy). Pokud snad původní žalovaný má za to, že žalobkyně (již) nesplňuje zákonem stanovené podmínky vzniku, nepochybně může jakožto osoba dotčená vystupováním žalobkyně (snaha o odborové působení u ní, zakotvení označení FBMI ČVUT do názvu žalobkyně), popř. VOS či některý z jejích stávajících zaměstnanců projevujících dle předložené e-mailové komunikace zájem o vstup do odborů, kterým je v důsledku existence žalobkyně bráněno ve smyslu čl. 10.1 stanov v založení jiné základní organizace VOS na FBMI, podat příslušnému soudu návrh na zrušení žalobkyně postupem podle § 172 odst. 1, popř. § 268 ve spojení s § 217 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Projednání takového návrhu ve smyslu § 3025 odst. 1 občanského zákoníku by nebránily ani mezinárodní závazky České republiky v podobě čl. 4 Úmluvy o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat (vyhlášena pod č. 489/1990 Sb.), jelikož uvedený zákaz se týká jen administrativního (nikoliv soudního) zrušení, přičemž možnost zrušení odborové organizace, která reálně neplní základní zákonné požadavky pro svůj vznik (potažmo reálně nevykonává odborovou činnost, odpovídající jejím stanovám – v daném případě stanovám VOS, jimiž se žalobkyně musí řídit), akceptuje i rozhodovací činnost Výboru pro svobodu sdružování při Mezinárodní organizaci práce (viz případ *The Homoeopathy Workers' Union of Costa Rica*, stížnost č. 665, <https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:20060::FIN D:NO::>). Dokud však žalobkyně nebyla soudem zrušena a není vymazán její deklaratorní zápis ve veřejném rejstříku, je existujícím subjektem, který je oprávněn v souladu s ustanoveními čl. 2.6 a čl. 10.1 stanov VOS vystupovat v právních vztazích navenek, a to i formou podání žádosti o informace.
45. I kdyby přitom žalobkyně skutečně sloužila jen k prosazování zájmů doc. K. jakožto bývalého zaměstnance, mohlo by to vést jen k závěru o zneužití práva na poli pracovněprávním, jelikož tam se může případně projevit takové účelové fungování odborové organizace, která podle původního žalovaného vlastně vůbec k prosazování práv stávajících zaměstnanců neslouží. Sama o sobě ale tato skutečnost není způsobila zpochybnit oprávněnost žádosti o informace podané žalobkyní. Při akceptaci hypotézy o žalobkyni jakožto osobním „podniku“ doc. K. by totiž důsledkem takové úvahy byl pouze závěr, že žádost podal sám doc. K. pod zástěrkou žalobkyně. Původní žalovaný by tak musel současně odůvodnit a vysvětlit, proč žádost, jejímž původcem je sám doc. K., představuje zneužívající výkon práva podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvody uváděné původním žalovaným přitom podle soudu ve skutečnosti neobstojí, jelikož podaná žádost je dle všeho míněna zcela vážně. Jejím cílem není pouze neefektivně zatížit povinný subjekt bezúčelnými, početnými a nadměrně pracnými žádostmi o informace a touto cestou jej poškodit, aniž by žalobkyně či doc. K. ve skutečnosti o požadované informace zájem neměli. Původní žalovaná naopak zneužití práva dovozuje

z vlastního zájmu žadatele o sporné informace a z jejich potenciálního dalšího použití za účelem jejich zveřejnění, tedy z postupu, který materiálně odpovídá smyslu zákonem stanovené garance přístupu k informacím. V tom ovšem zneužití práva spatřovat nelze, jedná-li se skutečně o informace, jejichž poskytnutí je z hlediska testu proporcionality namístě.

46. Žalobní argumentace napadající závěr o zneužití práva je tak důvodná a je třeba posoudit též zbylé žalobní body namítající vadnou aplikaci testu proporcionality nastíněného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. V bodě 125 tohoto nálezu Ústavní soud konkrétně uzavřel, že povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance, pokud nejsou kumulativně splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“;
- d) informace existuje a je dostupná.

Role „společenského hlídacího psa“

47. Jedním z kritérií při provádění testu proporcionality je tedy povaha žadatele o informaci, tj. hledání odpovědi na otázku, zda žadatel plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti, resp. roli tzv. „společenského hlídacího psa“. To ostatně soud konstatoval již v předchozím rozsudku (viz jeho bod 25). V rozsudku č. j. 2 As 88/2019-29 Nejvyšší správní soud vyložil, že se nemusí jednat pouze o profesionální novináře, ale také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy a že tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci. Podmínkou pro naplnění role tzv. „společenského hlídacího psa“ je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace „*nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně „pracoval“ (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.)*.“ Dle okolností postačí v případě některých platových informací (jako tomu bylo u vysoce postavených úředníků Kanceláře prezidenta republiky) dokonce jejich pouhé zveřejňování, které, „*zvláště má-li systematictější povahu, je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou*.“
48. V té návaznosti soud uvádí, že povinný subjekt, resp. původní žalovaný v napadeném rozhodnutí, tentokrát dostal požadavku, aby učinil závěr o tom, jaké postavení žalobkyně ve společnosti zaujímá. Konkrétně se soustředil na to, zda je žalobkyně odborovou organizací působící u povinného subjektu, či nikoliv (viz výše).
49. Původní žalovaný přitom ovšem očividně bagatelizuje to, že žalobkyně s ČVUT uzavřela kolektivní smlouvu (tato skutečnost je mezi účastníky zjevně nesporná). Soud si je vědom toho, že daný postup mohl být ovlivněn tím, že právní závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2020, č. j. 6 Ads 207/2019-31, nebyly v rozhodné době ještě známy, a proto původní žalovaný mohl přistoupit k podpisu takové kolektivní smlouvy se žalobkyní „pro jistotu“. Na druhou stranu ale, pokud by se žalobkyně reálně podílela na sjednávání samotného obsahu kolektivní smlouvy, nikoliv jen tím, že by ji podepsala, nebylo by možné úspěšně hovořit o tom, že žádnou odborovou činnost nevykonávala a byla jen formálně existujícím subjektem. Vzhledem k tomu, že však

okolnosti podpisu kolektivní smlouvy nejsou žádným způsobem dokladovány obsahem správního spisu, nemůže se soud k dané otázce vyjádřit konkrétněji.

50. Ať tak či tak, rozhodující je, že v napadeném rozhodnutí není popírán ten fakt, že žalobkyně jako samostatně vystupující právní subjekt existuje, byť má původní žalovaný vůči jejímu fungování i projevům její činnosti u něj výhrady. Opakuje-li původní žalovaný, že žalobkyně byla založena za účelem sledování nelegitimních zájmů, nezbyvá ani soudu než znovu zdůraznit, že je třeba odlišovat případné zneužití práva při vzniku žalobkyně, popř. jejím působením v pracovněprávní sféře, od případného zneužití práva při podání žádosti o informace (srov. též bod 26 předchozího rozsudku). Zásadní je, že žalobkyně v době podání žádosti byla ve veřejném rejstříku zapsána jako existující odborová organizace, přičemž s ohledem na její formální povahu (bez ohledu na to, zda z hlediska požadavků zákoníku práce skutečně působila u povinného subjektu) spadalo do předmětu její činnosti zajímat se o odměňování zaměstnanců (a případné disproporce v něm).
51. Pokud by pak bylo možné dovodit, že žalobkyně funguje jen formálně a ve skutečnosti realizuje jen vůli doc. K., bylo namísto si klást otázku, zda v roli „společenského hlídacího psa“ může v dané situaci vystupovat on sám. Soud přitom konstatuje, že ze samotné skutečnosti, že doc. K. se již v minulosti jakožto reprezentant žalobkyně vyjadřoval k problematice mzdové politiky FBMI veřejně, k čemuž původní žalovaný do správního spisu založil i příslušnou novinovou zprávu, vyplývá, že doc. K. byl připraven a dle všeho i hodlá požadované informace učinit předmětem veřejné diskuse tak, jak to učinil již se samotnou skutečností, že dané informace povinný subjekt skrývá a nechce poskytnout. Uvedená zjištění tak prokazují, že ať už žalobkyně, nebo doc. K. sám chtějí otázku odměňování děkana a tajemníka FBMI podrobit veřejné diskusi, a proto v dané situaci plnili roli tzv. „společenského hlídacího psa“. S tím ostatně souvisí i navazující závěry soudu k problematice existence veřejného zájmu na diskusi o otázkách, jež žalobkyně učinila předmětem žádosti. I tento žalobní bod je proto důvodný.

Účel žádosti a veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací

52. Žalobkyně nesouhlasí s původním žalovaným, pokud jde o závěr, že na poskytnutí požadovaných informací není veřejný zájem. Je třeba rozlišovat mezi kontrolou zákonnosti nakládání se svěřenými prostředky a kontrolou jejich hospodárného využití. Hospodárnost není podle žalobkyně zajištěna kontrolami ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) a orgánů finanční správy, o čemž svědčí vyjádření předchůdce původního žalovaného prof. Konvalinky (není přitom podstatné, že se jeho vyjádření týkalo jiné fakulty ČVUT; k tomu žalobkyně citovala z článku „*Superplat děkanky? Na dotaz na neúměrné vysoké odměny jsem odpověď nedostal, říká bývalý rektor*“ dostupného na www.lidovky.cz, jehož první stranu k žalobě připojila).
53. Původní žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že (systematické) informování o výši mezd konkrétních zaměstnanců v akademické sféře by mohlo vést k ohrožení konkurenceschopnosti ČVUT v soutěžním prostředí, ke snížení zdrojů financování či odchodu klíčových zaměstnanců, a tím až k paralyzování některých veřejných vysokých škol. Rozdíly v odměňování v akademickém prostředí jsou dány charakterem tohoto prostředí – jsou odůvodněny tvůrčí činností, tlakem na excelenci, kvalitou odvedené práce či snahou udržet elitní experty; musí proto zásadně zůstat na bázi důvěrnosti. Při narušení důvěrnosti údajů o odměňování by totiž hrozilo rozvrácení křehkých vztahů a narušení tvořivého prostředí na FBMI ČVUT. Financování podléhá přísné revizi ze strany

poskytovatelů podpory či auditních orgánů, přičemž neexistují žádné indicie, jež by zpochybňovaly hospodárnost při nakládání s veřejnými prostředky. Ostatně žalobkyně ani netvrdila, že by byl systém odměňování nastaven nehospodárně a netransparentně, a tím méně pak takové podezření podložila. Článek, na který žalobkyně odkazovala, se týká jiné fakulty a s věcí nesouvisí, proto nemá žádnou vypovídací hodnotu. Požadované informace tak nejsou nutné pro diskuzi ve věci veřejného zájmu a je zcela nepřijatelné, aby žalobkyně tyto důvěrné informace vylákávala, ačkoli na jejich zveřejnění není veřejný zájem. Nadto z prostých údajů o odměňování by nebylo možné učinit závěr o tom, zda dochází k hospodárnému nakládání s veřejnými prostředky. Žalobkyně mohla informace získat v rámci sociálního dialogu, pokud by jej jako odborová organizace vedla.

54. Otázce veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací se původní žalovaný věnoval v bodech 17 a 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru se požadované informace o odměňování (žádného) veřejného zájmu netýkají – jinými slovy nejsou vůbec způsobilé reálně veřejnému zájmu posloužit. Informace o odměňování totiž samy o sobě nevypovídají nic o hospodárnosti vynaložených výdajů – tj. bez současného doplnění z jakých zdrojů, komu (včetně zohlednění postavení, praxe a odpovědnosti) a za jak kvalitní pracovní výkon. Původní žalovaný se zabýval též specifiky odměňování v akademické sféře a mj. uvedl, že *„výše finančních prostředků poskytovaných vysokým školám je mimo jiné závislá na výsledcích té vysoké školy, které jsou prostředky poskytovány, a její výsledky úzce souvisejí s výkony jejich zaměstnanců. Je tedy logické, že mezi vysokými školami panuje vysoce konkurenční a v podstatě tržní prostředí v tom smyslu, že se za účelem zlepšení svého financování snaží obstarat si co nejlepší personální zdroje. Toho je pak možné nejsnadněji dosáhnout v situaci, kdy získají informaci o výši mzdy, kterou daný akademický pracovník pobírá u svého dosavadního zaměstnavatele, a nabídnou mu jednoduše mzdu o něco vyšší.“* Původní žalovaný dále zdůraznil, že financování FBMI ČVUT podléhá přísné kontrole ze strany poskytovatelů podpory či auditních orgánů, přičemž dokonce i z jednoho ze článků, na které žalobkyně (byť nepřiléhavě) odkazovala, vyplývá, že kontrolní mechanismy uvnitř vysoké školy existují. Nadto skutečným motivem podání žádosti bylo sledování soukromého zájmu doc. K. (resp. šlo z jeho strany o šikanu či osobní mstu), nikoliv zájmu veřejného.
55. V této souvislosti soud připomíná, že mezi kritéria testu proporcionality mj. patří, aby účelem vyžádání informace bylo přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu a současně aby se tato informace samotná týkala veřejného zájmu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29 přitom bylo obecně konstatováno, že splnění podmínky druhé bude většinou znamenat i splnění podmínky první – pouze pokud se totiž požadovaná informace týká veřejného zájmu, může být vyžadována za účelem přispět s ní právě k diskuzi o věcech veřejného zájmu.
56. Soud konstatuje, že ačkoliv ze žádosti o poskytnutí informace i z odvolání vyplývá, že se žalobkyně domáhala poskytnutí požadovaných informací se zájmem spočívajícím v kontrole hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků na mzdové ohodnocení vybraných zaměstnanců včetně děkana a tajemníka FBMI ČVUT, původní žalovaný ve shodě s povinným subjektem dospěli k závěru, že skutečným motivem podání žádosti bylo sledování ryze soukromých zájmů doc. K. Původní žalovaný poukázal též na to, že hrozí, že by v důsledku jednání žalobkyně, resp. právě doc. K., mohlo dojít ke zkreslení poskytnutých informací v médiích. Žalobkyni vytkl, že ničím konkrétním nepodložila své

pochybnosti o rovném odměňování s tím, že články, na které odkazovala, se týkají stavební fakulty.

57. Soud má však za to (srov. též bod 26 předchozího rozsudku), že žádala-li žalobkyně o informace za účelem rozprouzení diskuze o systému odměňování, je (potažmo byl) takový její zájem o odměňování zaměstnanců legitimní. Na tom podle přesvědčení soudu nic nemění ani to, byl-li snad motivem žádosti zájem žalobkyně či doc. K. prezentovat v médiích vlastní subjektivní názor o nepřiměřenosti či nespravedlnosti při odměňování. Vyvolání diskuze, byť kritickou formou, totiž kategoricky nelze považovat za osobní mstu se snahou ublížit či vyvolat v ostatních zášť. Původní žalovaný se přitom neobává toho, že by žalobkyně s požadovanými informacemi veřejnost neseznámila, nýbrž jí (paradoxně) naopak vytýká, že to je v jejím úmyslu.
58. Podmínka účelu vyžádání informací tedy byla podle názoru soudu splněna. K obavám původního žalovaného o vytržení poskytnutých informací žadatelem z jejich kontextu při jejich medializaci soud pouze dodává, že zákon o svobodném přístupu k informacím nebrání povinnému subjektu poskytnout požadované informace v širším rozsahu, tj. právě včetně kontextuálních informací umožňujících žadateli lépe a v souvislostech porozumět obsahu poskytnuté informace, samozřejmě za předpokladu, že požadovaná informace zůstane v poskytnuté odpovědi jednoznačně, přehledně a zřetelně zachycena (nebude doprovodnými informacemi jakkoliv skrývána). To sice nemůže zabránit žadateli v tom, aby i tak vyžádanou informaci ve veřejné diskusi použil mimo její kontext, nicméně v případě, že by tím jasně vykročil z přípustných mezí veřejné diskuse a nedovoleně zasáhl do práv dotčených osob či povinného subjektu (např. jejich dobrou pověst), mohly by tyto osoby v případě jakéhokoliv sporu snadno doložit, že tak žadatel postupoval zaviněně, jelikož byl prokazatelně seznámen s kontextem dané informace.
59. Spor dále tkví (i) v tom, zda se informace samotné týkaly veřejného zájmu. V tomto ohledu proto soud odkazuje na stále platné závěry vyjádřené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, o který se ostatně ve svých vyjádřeních opírala jak žalobkyně, tak původní žalovaný, jehož body 66 až 71 byly citovány i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29. Nejvyšší správní soud na tomto základě uzavřel, že veřejný zájem na poskytování informací podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je dán v případě všech příjemců veřejných prostředků. Dovedil též, že požadavek na odůvodnění existence veřejného zájmu na poskytnutí informace postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčených osob v rámci veřejné sféry, neboť čím větší kompetence (ať už v organizaci a metodickém vedení podřízených, v hospodaření s veřejnými finančními prostředky či v čemkoli jiném) tato osoba má, tím přirozenější a zjevnější je bez konkrétního zdůvodnění veřejný zájem na její kontrole (viz blíže body 26 až 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 88/2019-29). Uvedené lze bez pochybností vztáhnout i na nyní projednávanou věc.
60. Jako důvod pro odmítnutí žádosti proto nemůže obstát ten závěr, že na poskytnutí informací o odměňování děkana a tajemníka FBMI ČVUT není veřejný zájem. Z § 25 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách vyplývá, že děkan stojí v čele fakulty a jedná a rozhoduje v jejích věcech; představuje samosprávný akademický orgán fakulty. Dalším orgánem fakulty je tajemník, jmenovaný a odvolávaný děkanem, který řídí hospodaření a vnitřní správu fakulty v rozsahu stanoveném opatřením děkana (§ 25 odst. 2 ve spojení s § 32 zákona o vysokých školách). V případě děkana jde tedy o

osobu, jež je v hierarchii fakulty přímo na vrcholu, v případě tajemníka pak o osobu jemu bezprostředně podřízenou, která má v gesci hospodaření fakulty. Jedná-li se o tak významné orgány fakulty, je veřejný zájem na poskytnutí informací o jejich příjmech přirozeně vysoký a není třeba jej blíže vysvětlovat.

61. Již v předchozím rozsudku se pak soud vyjádřil k tomu (viz jeho bod 38), že hodnocení hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků je subjektivní záležitostí, pročež je náleží provést žadateli o informace poté, co jsou mu informace poskytnuty. Povinnému subjektu (původnímu žalovanému) naopak nepřísluší při posuzování žádosti o informace hodnotit, zda jsou veřejné prostředky na mzdy vynakládány hospodárně či zda je třeba externí kontroly, ač může mít za to, že jiné mechanismy dostatečně fungují.
62. Jakkoliv zveřejnění informací o podmínkách odměňování významných funkcionářů veřejné vysoké školy může být osobami zastávajícími dané funkce vnímána jako nepříjemná, je ve veřejném zájmu, jelikož napomáhá nezbytné transparentnosti při nakládání s veřejnými prostředky. V této souvislosti lze připomenout nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03, podle něž osoby veřejně činné musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané, jelikož se tím podporuje veřejná diskuze o veřejných věcech a svobodné utváření názorů. Skutečnost, že postavení osob dotčených zveřejněním informace ve veřejném životě je relevantním kritériem posuzování střetu práva na informace a práva na ochranu soukromí, potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 As 304/2017-42, č. 3748/2018 Sb. NSS.
63. Argumentace ohrožením konkurenceschopnosti povinného subjektu by mohla teoreticky spadat pod ochranu obchodního tajemství, ta se však podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje na poskytování informací o rozsahu poskytnutí veřejných prostředků. Nadto původní žalovaný také přehlíží, že nyní řešená část žádosti o informace se týká jen prostředků vyplacených dvěma funkcionářům FBMI, což rozhodně nemůže způsobit ztrátu konkurenceschopnosti fakulty či vysoké školy jako celku, nehledě na to, že stejné povinnosti sdělit informace podléhá i jakákoliv jiná fakulta veřejné vysoké školy v České republice. Je tak zjevné, že daný argument také nemůže obstát.
64. Existence veřejného zájmu je tak bez obtíží seznatelná, žalobní argumentace je tedy i v tomto bodě důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Protože soud (vesměs) shledal žalobní body důvodnými, zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Jelikož týmiž vadami trpí i prvostupňové rozhodnutí, přičemž tyto vady by žalovaný sotva mohl napravit (zejména by z povahy věci nemohl žalobkyni poskytnout informaci, již disponuje toliko povinný subjekt), zrušil soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvostupňové.
66. Soud dále zkoumal, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti, jak mu to ukládá § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím (ve znění pozdějších předpisů); nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
67. Pokud jde o první část žádosti o informace týkající se statistického přehledu výše osobního příplatku a odměny vyplacených za měsíc leden 2016 členům katedry biomedicínské techniky a katedry přírodovědných oborů FBMI, její poskytnutí soud povinnému subjektu

uložil již v předchozím rozsudku. Pokud jde nyní o druhou část žádosti, soud již tentokrát mohl vyjít z úplného zdůvodnění původního žalovaného a z doplněného obsahu správního spisu. Přitom soud neshledal žádný důvod, pro nějž by měla být žádost o poskytnutí informací v tomto rozsahu odmítnuta (hlavní důvody předkládané původním žalovaným s ohledem na uplatněné žalobní body neobstály).

68. Jak již soud upozornil, poskytnuté informace nemusejí obsahovat osobní údaje tehdejšího děkana a tajemníka FBMI, neboť ty nejsou žádány. Tyto osoby sice bude možné ztotožnit i tak, požadované informace se však týkají těch nejvyšších funkcionářů FBMI, u nichž lze důvodně očekávat, že s ohledem na své postavení museli počítat s tím, že výkon jejich funkce včetně toho, jak jsou za svou činnost odměňováni, může být předmětem veřejné diskuse. Je přitom nerozhodné, zda tyto otázky lze podrobit i interní a veřejnoprávní kontrole, jelikož výkon práva chráněného čl. 17 Listiny základních práv a svobod je na uvedených procesech nezávislý. V daném případě byly splněny všechny podmínky testu proporcionality nastíněného Ústavním soudem, a právo zmíněných funkcionářů na soukromí (stejně jako případné obchodní tajemství povinného subjektu) tak musí ustoupit právu žalobkyně na informace o vynakládání veřejných prostředků. Tento zásah je nadto v současnosti již s ohledem na značný časový odstup zcela minimální. Lhůtu pro splnění této povinnosti soud stanovil s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého povinný subjekt poskytne informaci v souladu se žádostí nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění.
69. Soud neprováděl dokazování, a to proto, že k důkazu navržené listiny jsou součástí předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí – z něj soud bez dalšího ve své přezkumné činnosti vychází. Pokud jde o obsah předchozího soudního spisu, s tím je soud seznámen z úřední činnosti, přičemž vše podstatné je zachyceno v předchozím rozsudku, jenž je založen i ve správním spise.
70. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud za obdobného užití § 60 odst. 6 ve spojení s odst. 1 větou první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, by náležela podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. náhrada nákladů řízení představovaná soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč. Ke vzniku uvedených nákladů však žádným způsobem nepřispěl žalovaný, který do řízení vstoupil ze zákona k datu 1. 1. 2020. Naopak vznik těchto nákladů vyvolal svou činností původní žalovaný, který nyní v řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení. V dané situaci by bylo zjevně nespravedlivé jak přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni k tíži žalované podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak rozhodnutí, že žalobkyni podle § 60 odst. 7 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Ustanovení § 60 s. ř. s. neobsahuje pravidlo použitelné na situaci, kdy je původní žalovaný nahrazen ze zákona jiným žalovaným, jejichž rozpočty nejsou totožné (v případě původního žalovaného nejde o státní rozpočet, ale o rozpočet veřejné vysoké školy). Aplikace samotného § 60 odst. 1 s. ř. s. by vedla k nespravedlivému výsledku. Soud je však i přesto povinen o náhradě nákladů řízení rozhodnout. Za daných okolností proto přistoupil k analogické aplikaci ustanovení § 60 odst. 6 s. ř. s., jelikož v případě původního žalovaného vystupujícího nyní jako osoba zúčastněná na řízení lze hovořit o procesním zavinění toho, že žalobkyně za účelem získání požadovaných informací byla nucena vynaložit náklady; protože se však nejedná o důsledek zaviněné události vzniklé při plnění povinnosti v rámci dokazování, nelze užít dané ustanovení přímo, nýbrž jen analogicky. Naopak ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným není důvodu, aby někdo z účastníků měl právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu